

NL

Lieve ouders, Lieve kinderen,
Lieve vrienden van F.Z.G.

Kerstmis nadert!

Graag zou ik bij u allen willen zijn, in het gewone leven van alle dag : ik zou u graag willen ontmoeten om samen met u het heerlijke geschenk te delen van de vriendschap die ons verbindt.

Ik zou graag hen allen willen groeten die op weg zijn met F.Z.G., die onze vreugde en verdriet delen, die op de een of andere manier actief en onbaatzuchtig aan onze projecten en activiteiten deelnemen... De lijst zou te lang zijn om u allen te vermelden, maar het is echt uit

de grond van ons hart dat we DANK U zeggen en u, samen met de ganse F.Z.G.-ploeg, onze BESTE WENSEN overmaken.

DAT ER VREDE IN UW HUIS MOGE HEERSEN.
VREDE, OMRINGD DOOR EEN STRALENKRANS
VAN EENDRACHT EN VREUGDE

DAT VREUGDE, ONTSPANNING EN VAKANTIE
DE VRUCHTBARE BODEM MOGEN ZIJN
WAAROP EEN VOORSPOEDIG NIEUW JAAR
ZICH KAN ONTWIKKELEN.

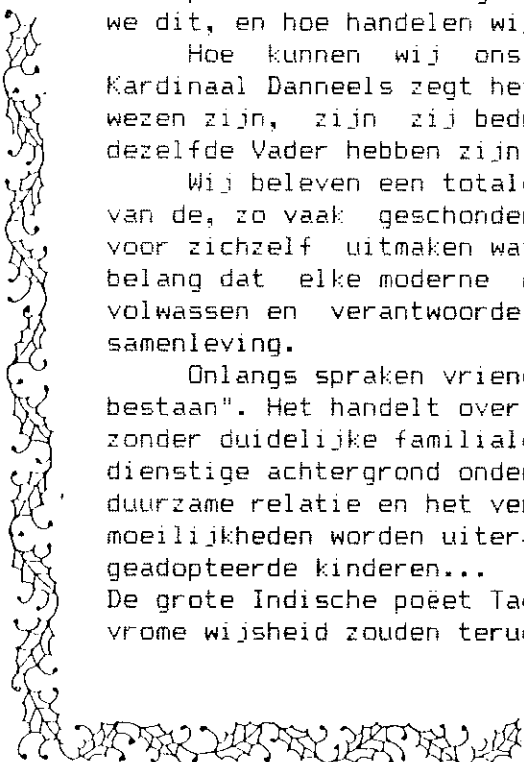
Bij het einde van dit jaar waarin Europa zich tracht uit te bouwen ondanks twisten en oorlogen, worden wijzelf wakker geschud door verwarrende sociale, economische, politieke en morele toestanden. Wij worden geconfronteerd met grote tegenstrijdigheden zoals enerzijds de indrukwekkende technische vooruitgang, ondermeer op het gebied van het wetenschappelijk onderzoek en de communicatie, terwijl we anderzijds zoveel eenzaamheid en relatie-onbekwaamheid vaststellen... De informatiestroom die ons dagelijks overspoelt zou ons een gevoel van moedeloosheid kunnen geven : Hoe beoordelen we dit, en hoe handelen wij ernaar?

Hoe kunnen wij ons leven oriënteren en zin geven zonder HOUVAST? Kardinaal Danneels zegt het zo : Kinderen zonder vader zijn wezen en omdat zij wezen zijn, zijn zij bedroefd, eenzaam en zonder warmte. Omdat wij allen dezelfde Vader hebben zijn wij broers en zusters...

Wij beleven een totale verwerping van elke traditie. Wij leven in de tijd van de, zo vaak geschonden, Mensenrechten. Elk individu wil in alle vrijheid voor zichzelf uitmaken wat goed of slecht voor hem is... Welnu, het is van belang dat elke moderne man en vrouw leert hoe hij/zij vrij, zelfstandig, volwassen en verantwoordelijk kan worden in een egoïstische en verstikkende samenleving.

Onlangs spraken vrienden mij over het boek "Bodemloos bestaan". Het handelt over moeilijkheden die kinderen zonder duidelijke familiale, sociale, culturele en godsdienstige achtergrond ondervinden bij het vestigen van een duurzame relatie en het vertrouwen in een houvast. Deze moeilijkheden worden uiteraard niet alleen vastgesteld bij geadopteerde kinderen...

De grote Indische poëet Tagore zegt : "God wil dat wij met vrome wijsheid zouden terugkeren naar onze kindsheid".

Kind van God worden, zijn leven lang, vereist een grote kracht.
Wij zien daarin Gods uitnodiging ons hele leven aan Hem toe te vertrouwen :
ons lichaam, ons hart, onze goede en slechte ervaringen, onze successen en
mislukkingen... Gods aandacht voor ons ontdekken ; die aandacht van God heet
Liefde, zij is niets dan LIEFDE : "Vrees niet, verwijl in het aanschijn van de
Heer want Hij BEMINT je, zoals niemand je ooit kan beminnen".

In zijn laatste encycliek "Veritas Splendor" gaat paus Johannes-Paulus II
dieper in op de ontmoeting van Jezus met de rijke jongeling. "Meester, wat
wilt Gij dat ik doe?".

Christus gaat met ons op weg. De kracht van de Heilige Geest die ons bezielt
zet ons aan verder te gaan op de weg van de ware Liefde.

Bij het begin van dit nieuwe jaar worden wij uitgenodigd

te GELOVEN : het inzicht te hebben om God te ontdekken in ons leven;

te HOPEN : dat wij voorbestemd zijn tot Gods Geluk;

dat het Goede zegeviert over het kwade;

dat lijden en dood zin hebben...

de andere te BEMINNEN omdat die kind is van God, mijn Vader, en dus mijn
broer of zuster...

Om onze christelijke waarden ongestoord te kunnen beleven moeten wij verzaken
aan die afgoden die ons afhouden van de Waarheid, de Rechtvaardigheid, de
Liefde. Nederig moeten wij openstaan voor Gods Woord en de Sacramenten
ontvangen.

Dan kunnen Waarheid en Gerechtigheid ons hart, onze familie, de wereld
vervullen en zal de liefde over onze Grenzen heen openbloeien.

Zalig Kerstfeest! Gelukkig Nieuwjaar!

Zuster Anandi.

met GOD is alles begonnen

Hij is het tegengestelde van alles wat van Hem bekend was.

Men waande Hem ergens in de hemel :

Hij is dichtbij op aarde,
als een broer!

Men waande Hem oppermachtig :

Hij blijkt kwetsbaar als een kind!

Men waande Hem onzichtbaar :

Hij kruist regelmatig het pad van de mensen!

Men waande Hem Heer van het Heelal :

Hij is de dienaar van zijn vrienden!

Men waande Hem Heerser over alles :

Hij wordt geslagen en vernederd,
zoals alle gefolterden overal!

Men waande Hem met goud bekleed :

Hij ligt, beroofd en verlaten,
op de vloer van een stal!

Door mens te worden,

Heeft God alles op z'n kop gezet.

20/10/93 : Feest van onze franstalige vrienden van F.Z.G.

Dit feest had plaats in het Instituut H. Theresia van Avila te Chênée in
aanwezigheid van Zr. Anandi. Er waren ongeveer 200 deelnemers. De opbrengst
bedroeg 29.148 BEF (zonder de Indische winkel).

een voorbeeld om te volgen!

Gouden bruiloft! Een heerlijk familiefeest.

De heer en Mevrouw J. Plaire, grootouders van Nitya en Arnoud PLAIRE te Eupen, hebben aan hun feest een diepere dimensie willen geven :

Zij hebben aan hun familieleden, vrienden en kennissen gevraagd de tegenwaarde van de telegrammen en bloemen die hen zouden worden toegezonden te willen storten op de rekening van F.Z.G. waarmee onze projekten in dorpen en dispensaria van Gujarat (India) worden gefinancierd.

De opbrengst overtrof alle verwachtingen : 67.350 BEF.

Grootouders met een "gouden hart". Onze gelukwensen en dank!

vragen van een geadopteerde

Een jongen van 15 jaar stelde mij onlangs de volgende vraag : "Ik heb gehoord dat er mensen zijn die kinderen kopen... Hoe zit dat met mij?". Aan deze jongen en aan alle kinderen zou ik graag het volgende zeggen : Nooit heeft St. Catherine's Home een kind voor adoptie vrijgegeven waarvoor ook maar een sprankeltje hoop bestond op een gelukkig bestaan in India zoals bleek uit de opgezochte informatie... Nooit heeft een vader, een moeder of een sociale dienst ook maar één centiem ontvangen om hun kind aan het Home toe te vertrouwen met het oog op een adoptie.

Wat betreft de kosten voor een adoptie het volgende. Het spreekt vanzelf dat de kosten voor een advocaat die het vonnis van de rechtbank moet zien te verkrijgen, alsook de reiskosten niet gratis zijn. Maar wij hadden gelukkig in India een advocaat, Mr. Kapoor, die haast alle dossiers in Bombay heeft behandeld en die nooit zijn kosten heeft verhoogd sinds het begin van de adopties, zijnde 1965 tot nu. Mr. Kapoor is een tweetal jaren geleden overleden en de zoon heeft de praktijk van zijn vader overgenomen. Deze zoon respecteert de werkwijze van zijn vader.

Nooit hebben onze Zusters ook maar één frank gevraagd aan de adoptieouders als vergoeding voor de verblijfskosten of de kosten voor medische verzorging van de kinderen tijdens hun verblijf in het Home voor de adoptie.

In België hebben we gewerkt met vakbekwame mensen, die hun bekwaamheid belangeloos ter beschikking stelden. De enige motivatie voor onze staf was het geluk, de geborgenheid en het recht op een eigen gezin voor deze kinderen.

De kinderen horen heelwat verhaaltjes over adoptie. Zij stellen zich vragen. Het is belangrijk dat wij hen het juiste antwoord geven. Dat is hun goed recht.

"Dan zult gij de waarheid kennen en de waarheid zal u vrijmaken" (Joh. 8, 32).

Zuster Anandi

GUNTUR

Mgr. Gali BALI deelt ons mee :

"De bouw van vier paviljoenen voor de school is beëindigd. Ik wacht nog even alvorens u de foto's te sturen. Wij vinden het resultaat prachtig. In mijn eigen naam en in de naam van de leraars en de leerlingen vraag ik u allen te danken die door hun giften hebben bijgedragen tot het slagen van dit project. Dat God u allen zegene!"

Ter herinnering : wij hebben deze 4 paviljoenen gefinancierd voor een bedrag van ongeveer 520.000 BEF. Wij zullen ook in de toekomst instaan voor de wedde van de 12 onderwijzers.

nieuws van onze grote familie

Huwelijk : Sangeeta Van Nieuwenhove en Yves Dosimont, op 16/10/93

Overlijdens : De heer Verhoeven, op 3 september 93.

Het is de vader van Paul en Lisette Corthouts-Verhoeven, de grootvader van Karmini, Ralf, Shalini en Benny.

De heer Piers de Raveschoot, op 17 oktober 93.

Dit is de papa van Kalindi.

Mevrouw Serres, op 25 november 93 (G.H. Luxemburg)

Het is de moeder van Pauline en Raymond Freyer-Serres, de grootmoeder van Nathalie en Véronique.

Mevrouw Goffin, op 9 december 93.

Dit is de moeder van Louis-Marie en Marie-Louise Goffin-Peeters, de grootmoeder van Patrick en Swati.

Wij delen in de droefheid van deze families.

Abonnementen 1994

Ons tijdschrift wordt opgestuurd naar alle families en vrienden van "Familie zonder Grenzen".

Wenst u ook in 1994 nog nieuws van ons te vernemen? Niets is eenvoudiger!

U stort de som van 200 frank op rekening 240-0860784-10 van

Famille sans Frontières asbl

Rue Namont, 5

4051 Vaux-sous-Chèvremont

Indien u méér stort dan 200 frank (bij voorbaat dank!), wordt het teveel beschouwd als een gift voor onze kinderen in India.

Wij verwachten een hernieuwing van uw abonnement ten laatste voor

31 januari 1994. Dank u!

Vriendelijk verzoek op de mededeling van uw overschrijving het referthenummer te vermelden dat zich bevindt in de rechter benedenhoek van het adreslabel. Dit is zeker van belang indien het adres, vermeld op uw overschrijving, verschilt van dit waarnaar ons blad moet worden gestuurd.

Adoptie : Een Getuigenis

Inleiding

Een moeder vertelt ons de belevenissen met haar zoontje dat enkele jaren geleden werd geadopteerd.

Na het lezen van de boeken van Françoise Dolto is ze zich bewust geworden van de diepere oorzaken van de relatieproblemen van haar kind.

Zij heeft op al zijn vragen een eerlijk antwoord willen geven. Opmerkelijk voor de pijn die ze diep in zijn onderbewustzijn waarnam, heeft ze hem geleidelijk de traumatische ervaring - een verlaten kind te zijn - leren verwerken.

Wij laten haar verhaal aan u vertellen. Wij hebben alleen de voornaam van het kind gewijzigd. Het is haar eigen verhaal. Zoals elk kind uniek is, is ook elke gezin uniek. Dit verhaal kan er ons attent op maken dat kinderen een persoonlijkheid hebben met een rijk gevoelsleven, dit vanaf de geboorte. Zij hebben in het onderbewuste een geheugen waarin alles wordt opgeslagen. Deze herinneringen moeten overgaan van het onbewuste naar het bewuste. De

gebeurtenissen die de kinderen intuïtief kennen, maar die verzwegen of niet uitgelegd werden, zijn de oorzaak van de problemen in hun evolutie. Het is belangrijk oor te hebben voor de indirecte vragen van de kinderen, hen de kans geven om zich uit te drukken, geen clichématige antwoorden te geven die de dialoog verbreken. Men moet integendeel het stellen van vragen en de dialoog aanmoedigen. Men zal dan met genoeg vaststellen dat elk kind bekwaam is zijn verleden te aanvaarden wanneer men het de waarheid vertelt. Elke crisis kan de aanzet betekenen tot een rijker en voller leven.

Verhaal

Ik ga u de geschiedenis vertellen van Satish. Ik heb lang geaarzeld om dit te doen omdat het erg persoonlijk is. Mijn man en ik hebben afgesproken om hem dit verhaal pas later te vertellen. Hij zal dan beter begrijpen wat er ons toe aangezet heeft om dit te schrijven.

Satish was 18 maanden oud toen hij in ons gezin werd opgenomen. Hij was een net lief jongetje, vrolijk en erg beweeglijk. Zuster Suzanne van St. Catherine's Home had ons gezegd dat Satish, toen hij 1 maand oud was, erge slikstoornissen had gehad en dat hij weigerde te eten. De kinderarts had nochtans geen lichamelijke oorzaak vastgesteld. Zijn gewichtskurve vertoonde toen een sterke daling. Een maand later was zijn gewicht weer toegenomen.

Zuster Pushpa heeft ons verteld dat Satish' biologische moeder bij hem gebleven is tot zij hem verliet. Dit toont aan dat Satish een intelligent en gevoelig kind is dat op het vetrek van zijn moeder reageerde met een anorexia. Na dit moment van uiterste verwarring heeft hij besloten te leven en zich te ontwikkelen.

Thuis heeft een neuroloog, na een onderzoek van enkele minuten, hem het etiket "hyperkinetisch" opgeplakt. Wij konden deze diagnose niet aanvaarden omdat we er nog altijd van overtuigd waren dat de oorzaak van zijn onrustig gedrag diende toegeschreven aan de diepe wonde die geslagen werd door verlaten te zijn door zijn moeder. Wij dachten eerder dat het hem ontbrak aan een fundamenteel vertrouwen, dat hij geleidelijk aan weer moest herwinnen.

Hij groeide op en ontwikkelde normaal, zij het steeds met een tikkeltje verzet en provocatie, maakte vorderingen met de taal en bij het spelen. Wij hadden nochtans het gevoel dat zijn intellectueel peil geremd werd, dat al zijn energie gemobiliseerd werd voor de ontwikkeling van zijn gevoelsleven. Mijn man en ik hebben toen beslist hem pas een jaar later naar school te laten gaan en hem de tijd te laten om zich verder te ontwikkelen.

Over zijn adoptie, zijn verleden in India en de vreugdevolle opname in ons gezin hebben wij altijd op een gewone manier gepraat met hem en met zijn broers en zussen. "Alles wat besproken wordt, wordt menselijk. Alles wat niet uitgesproken wordt is voor het kind ongewoon en maakt geen deel uit van de relatie die het heeft met zijn moeder" zegt Fr. Dolto.

Toen Satish 3,5 jaar oud was begon hij preciese vragen te stellen over zijn afkomst. Op zekere avond gaf mijn man hem voor de eerste keer een felle uitbrander : Satish was tijdens het eten keet aan 't schoppen, hij brulde van woede. "Ik vind dat papa gelijk heeft, zo'n gedrag kunnen we niet toelaten" zei ik. Woedend snauwde hij toen : "Zwijg, jij bent mijn moeder niet!". Een ogenblik was ik verrast, toen antwoordde ik : "Jawel hoor, ik ben zeker je mama en ik zal dat blijven heel je leven. Maar zoals je weet is er in India een andere vrouw die je het leven heeft geschonken". Hij : "O ja, dat, dat weet ik heel goed!".

De volgende dag kwam hij naar mij toe en zei bewogen : "Jij bent mijn moeder, voor altijd!". Ik drukte hem in mijn armen en voelde zijn enorme angst en tegelijk zijn grote opluchting.

Een week later waren we in een winkel. Er was ook een mevrouw die in blijde verwachting was. Verschillende keren vroeg hij : "Waar is het kindje?". Ik zei : "Daar, in de buik van zijn moeder". Toen zei hij luid : "In India

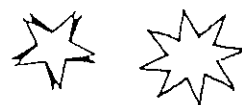
was ik in de buik van 'n mama die mij niet wilde". Ik had medelijden met hem en ik was ook verrast, want wij hadden hem altijd een positief beeld van zijn moeder in India gegeven. Maar wij vonden dat dit zijn wereld was en dat het zijn volste recht was uiting te geven aan zijn gevoelens van droefheid en woede, zonder hem iets te verwijten.

In dezelfde winkel nam hij ook de maat van zijn voeten. Ik zei : "Ze zijn nog klein, maar ze zullen later zo groot worden als die van je vader". Hij : "Zoals die van mijn vader in India?".

Drie weken later moest mijn man tijdens het weekend op reis. Dat was de eerste keer sinds de komst van Satish. Hij had nooit slaapstoornissen gehad, maar deze eerste nacht zonder zijn papa kon hij niet slapen. Hij was heel angstig. De dag dat mijn man zou thuiskomen zei Satish : "Die vader wil ik niet meer". - "Waarom?" - "Omdat hij is weggegaan". - "Maar hij zal terugkomen en hij heeft erg veel aan jou gedacht".

Zekere avond regende het hard. Satish lag wenend in zijn bedje. "Ik kan niet slapen", huilde hij, "ik ben bang van die regen!" - "Misschien heeft het ooit heel hard geregend toen je nog een baby was?" - "O ja", antwoordde hij vinnig, "in India regende het veel, heel veel!". Wij hebben daarna nog uitgebreid gepraat over de noodzaak van regen en na enkele buien was Satish gerustgesteld.

(wordt vervolgd)

nieuws van Zuster Ivana - MATIGARA

"Een liefdevol dank u voor de mooie zendingen. Alles komt net op tijd. De kleine nette dekentjes hebben wij aan arme gezinnen met kleine kinderen gegeven... Het wordt stilaan koud. Men voorspelt een harde winter.

Ik heb gehoord dat u een beeld hebt laten maken voor ons nieuw gebouw, dit dankzij de giften van onze adoptie-families. Broeder Robert is daar heel gelukkig mee... Hij zou graag weten hoe groot het beeld is, maar dit is een verrassing en hij zal dus nog wat geduld moeten hebben.

Broeder Robert sukkelde wat met zijn gezondheid. Hij wordt nu behandeld en moet rusten. Maar hij heeft zoveel werk. De werken aan het nieuwe gebouw vorderen goed. Broeder Robert zou alles graag beëindigd zien tegen Kerstmis.

Is er nog nieuws van "onze kinderen"? Zeg hen dat wij hen allen in ons hart dragen en dat wij hen gedenken in onze gebeden. Wij zullen hen nooit vergeten. Wij hopen dat zij de vreugde mogen ontdekken om God en de naaste te beminnen.

De twee Zusters die samen met mij werken zijn heel lief en toegewijd. Maar we hebben te weinig personeel. Desondanks zijn Zusters Usha en Geneviève samen met een verpleegster vertrokken naar de dorpen van Jalpaiguri en dit voor drie weken. Door de overstromingen was dringende hulp nodig : het water begon te stijgen om 22h30 en één uur later bereikte het een hoogte van 2 meter... De mensen konden niets meer zien en nergens naartoe gaan.

Zij die toch nog konden ontsnappen moesten alles achterlaten. Bijna alle huizen zijn letterlijk weggespoeld. Deze overstroming (half juli 93) is waarschijnlijk één der grootste natuurrampen die de mensen van Noord-Bengalen in vele jaren heeft getroffen. Stortregens gedurende 3 tot 4 dagen en daarna een breuk van de Basree-stuwdam waren de oorzaak van de ramp. Honderden mensen zijn verdronken en duizenden waren dakloos. In enkele minuten stonden alle bezittingen en de nieuwe rijstaanplantingen onder water. De hele bevolking van Siliguri heeft hulp geboden aan de slachtoffers met voedsel, kleding en geneesmiddelen. Ook de kinderen uit onze scholen van Siliguri en Matigara hebben hiertoe bijgedragen. De Zusters Luciana, Veronica, Geneviève en Usha, geholpen door Martha, de verpleegster van de St. Joseph-school, zijn allen naar de verst verwijderde plaatsen hulp gaan bieden. Drie Zusters zijn na 10 dagen teruggekeerd, maar Zuster Usha en de verpleegster zijn nog ter plaatse gebleven voor de ziekenverzorging (dysenterie, malaria,...)."

Zuster Arlinda - St. Joseph's Home - BYCULLA

Het is met grote vreugde dat wij u onze kerst- en nieuwjaarswensen sturen. Dat het Kerstekind uw families en allen die u dierbaar zijn moge zegenen. Dat Zijn VREUGDE, Zijn VREDE en Zijn LIEFDE uw deel mogen zijn in 1994.

Talrijk waren de gebeurtenissen in 1993 en de Heer heeft ons daarin begeleid op zijn weg voorwaarts. Ons jaar begon met een ontspanningsavond voor onze kinderen van het internaat en hun ouders of voogd. Naast de geschenken, de spelen en de verfrissingen hebben de kinderen ons nog vergast op een hele sliert "theaterstukken". Iedereen vond het heerlijk de kinderen te zien dansen, zingen en zich te gedragen als volleeerde acteurs. Velen onder u hebben bijgedragen tot het welslagen van dit programma, waarvoor onze dank.

Enkele dagen later zijn er rellen uitgebroken in Bombay. De ergste feiten hebben zich voorgedaan in de nabijheid van ons Home. Wij verkeerden in groot gevaar, maar wij zijn ervan overtuigd dat wij de bescherming hebben genoten van God en van onze Patroon, Sint-Jozef. Zij hebben ons, de kinderen en onze oudere kostgangers voor alle gevaar behoed. Gedurende deze rellen hebben wij onderdak verleend aan gezinnen die in levensgevaar verkeerden. Onze Zusters zijn ook de sloppenwijken ingetrokken om de slachtoffers van het geweld te verzorgen.

Het is ons doel al wat nodig is aan onze kinderen te geven voor hun verdere ontwikkeling : lichamelijk, geestelijk, moreel, intellectueel, emotioneel en cultureel. Wij zijn met een bibliotheek gestart omdat de vorige boeken van de kinderen onbruikbaar waren geworden, vooral door de laatste overstromingen. Wij moedigen hen aan goede boeken te lezen die we voor hen gekocht hebben. Daartoe zetten we hen aan ook te lezen in hun vrije tijd en tijdens het weekend. Wij zijn nu de kamers van de kinderen aan 't uitrusten zodat ze er optimaal kunnen studeren.

Zij hebben dit schooljaar goed gewerkt en de meesten mogen overgaan naar de volgende klas. Onze kinderen nemen ook deel aan de culturele programma's en houden erg veel van Indische dans, zowel klassieke als volksdans. Zij krijgen hierin lessen van enkele van onze Zusters en van leraars. Aangepaste kleding wordt hen ter beschikking gesteld. Ook kunnen zij beschikken over aangepaste sportkledij.

Naast hun activiteiten in het Home nemen de kinderen ook met veel enthousiasme deel aan parochiale en diocesane programma's.

De baby's van onze kinderbewaarplaats komen uit zeer arme gezinnen van de sloppenwijken. De kleintjes verblijven bij ons van 8h30 tot 17h30 zodat de moeders kunnen gaan werken en zo instaan voor een aanvulling van het gezinsinkomen. De kinderen die aan onze zorgen zijn toevertrouwd zijn 9 maanden tot 4 jaar oud. Zorg dragen voor de armsten der armen verbindt ons met de kerstboodschap.

Dit jaar werden de dringendste herstellingen uitgevoerd aan ons gebouw dat ongeveer honderd jaar oud is. Voornamelijk het internaat en de nursery werden opgeknapt, maar de aardbeving die Latur in Maharashtra teisterde heeft ook bij ons terug grote scheuren in de muren veroorzaakt.

Voor de belangrijke steun die we van u mochten ontvangen danken wij u. U hebt ons financieel geholpen en u hebt ons uw vriendschap en uw interesse getoond voor de zorg voor de armen en de zwakken van onze maatschappij.

God zegene u en allen van wie u houdt. Wij wensen u nogmaals een Zalig Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar.

Wij gedenken u in onze gebeden.

Zuster Arlinda.

Zuster Pushpa - St. Catherine's Home - ANDHERI

"... De aardbeving was een nare belevenis voor elk van ons. Wij konden de schokken tot hier voelen, maar wij leden geen schade. Er vielen vele doden en gewonden. Honderden huizen zijn ingestort en tientallen dorpen werden verwoest. Met Zuster Colette, Lysa en Louise zijn wij vertrokken om hulp te bieden. Nog steeds vertrekken er Zusters van verschillende Congregaties en leken voor een tiental dagen om andere groepen af te lossen. Wij waren getuige van een grote solidariteit, zowel nationaal als internationaal. Zieken verzorgen, luisteren naar het verdriet van de overlevenden, opzetten van activiteiten voor de kinderen. De situatie is nu onder controle."

Een andere Zuster schrijft : "Gedurende vier dagen hebben wij 10 dorpen bezocht. De overlevenden hadden alles verloren : hun hoop, hun familieleden... Het ziekenhuis lag vol met wanhopige ouders en kinderen. Elke familie kon haar verhaal vertellen. De burgemeester van een dorp die zelf gekwetst was, weende en was ontroostbaar : hij had zijn hele familie, 14 personen, verloren. Een jongen die in Bombay werkte was op zoek gegaan naar zijn verwanten; in het dorp vernam hij dat de hele familie was omgekomen... Wat deze mensen voor alles bleken nodig te hebben was iemand die naar hen luisterde en die hen aanmoedigde om terug vertrouwen te hebben in het leven..."

MAYA bezoekt haar geboorteland

Lieve Zuster Anandi,

Eindelijk weer eens een brief van mij. Hoe is het met u? Nog steeds zo druk met uw werk? Gaat u vaak weg? Hoe is het met de andere Zusters? Doe de groeten aan iedereen, oké?

Nu, we zijn dus weer terug van weg geweest! Laat ik maar bij het begin beginnen. We vertrokken onverwachts twee dagen eerder naar India in verband met de luchtvaartmaatschappij die we hadden. Op 5 februari vertrokken we dus naar India.

Eerst zou de reis niet doorgaan in verband met de rellen in Andheri. Ik zou zeer teleurgesteld zijn als de reis niet was doorgegaan. Al met al konden we toch vertrekken.

Brigitte is met ons meegerisd vanaf Parijs. We hebben daar op haar gewacht. We waren allebei best wel een beetje zenuwachtig. 't Is ook niet niks, zomaar terug te keren naar je geboorteland.

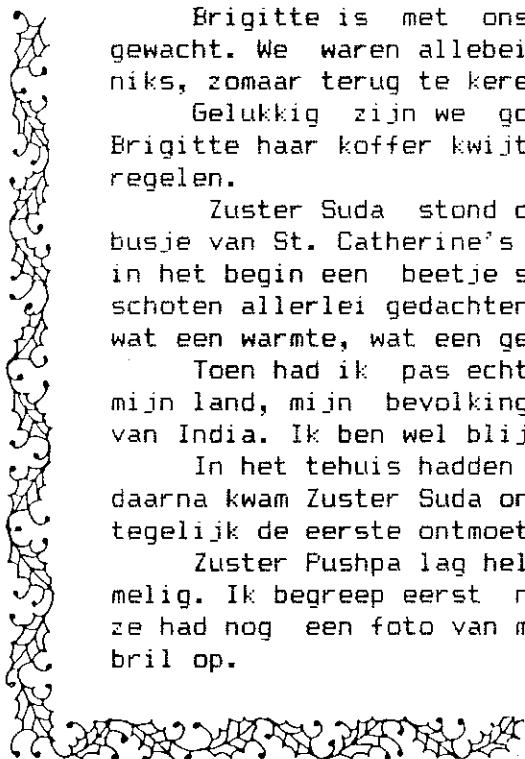
Gelukkig zijn we goed aangekomen in Bombay. Vervelend was wel dat Brigitte haar koffer kwijt was. Dit heeft enige uren gekost om alles goed te regelen.

Zuster Suda stond ons aan de luchthaven op te wachten met het groene busje van St. Catherine's Home. Daar gingen we dan op weg naar Andheri. Ik was in het begin een beetje stil van wat ik allemaal buiten zag. Door mijn hoofdschoten allerlei gedachten, zoals : wat een verkeer, wat een zee van mensen, wat een warmte, wat een geur, wat een droogte, wat een armoede...

Toen had ik pas echt het gevoel van "O ja, nu zit ik in India. Dit is mijn land, mijn bevolking, mijn geur". Ik stond vooral versteld van de geur van India. Ik ben wel blij dat ik die heb geroken.

In het tehuis hadden we een kamer bij de ingang. We gingen ons wassen en daarna kwam Zuster Suda ons ophalen, want we gingen thee drinken. Ook was dat tegelijk de eerste ontmoeting met de andere Zusters.

Zuster Pushpa lag helemaal in een deuk toen ze mij zag. Ze was ontzettend melig. Ik begreep eerst niet waarom, maar later werd dit wel duidelijk, want ze had nog een foto van mij toen ik 3 jaar was. Ik had toen een hele dikke bril op.

Na de thee gingen we het terrein verkennen. Ik herinner mij een aantal dingen : het babyhuis, de school, het ziekenhuis en de was- en badgelegenheid. Dat was mijn huis. Ik had een fijn gevoel toen ik mij die dingen herinnerde. 's Avonds hadden we heerlijk gegeten. We gingen vroeg slapen, want 's morgens gingen we naar de kapel.

Ik heb nog nooit zo'n mooie dienst meegemaakt. De kinderen en de Zusters zaten heel mooi op de grond. De muziekinstrumenten die er werden bespeeld en het zingen klonk zo mooi dat de vogels buiten zelfs ook kwamen meeluisteren. Ik zat naast Zuster Pushpa op de grond. Ze is een ontzettend lieve vrouw zoals alle Zusters trouwens. We werden ook enorm verwend.

We gingen maandag 8 februari na de dienst naar Trivandrum. Ik ging 's ochtends nog met mama naar de school om te kijken naar het lokaal waar ik had gezeten. Papa was mijn huis aan 't schilderen. Maar in de school was nog steeds dezelfde docente die 15 jaar geleden ook les aan mij had gegeven. Ze herkende mij onmiddellijk. Dit was ook één van de leuke ontmoetingen.

In Trivandrum hebben we een leuke tijd gehad. De mensen waren erg vriendelijk. Kerala is erg mooi!

Van Trivandrum gingen we naar Hyderabad. Dit vond ik een minder leuk plaatsje. Het was er erg druk. Ik werd er vaak lastig gevallen door de mensen, vooral door de winkeliers.

Delhi was onze volgende stop. We hebben de Bahai-tempel gezien. Ontzettend mooi was die. We sliepen op de Connaught Place. Het was daar heel erg druk.

Van Delhi gingen we naar Agra. De Taj Mahal hebben we twee keer gezien : overdag bij volle, hete zon en bij zonsondergang. In Agra was ik drie dagen ziek.

Van Agra gingen we naar Varanasi. We zijn daar eens een keertje 's ochtends vroeg met een bootje meegeweest om de heilige rituelen te bekijken. Het was een vreemd gezicht om de mensen zo zien te baden. Maar het was wel een belevenis apart.

Van Varanasi gingen we naar Jaipur. Daar zag je ontzettend veel kamelen. Het was ook een leuke plaats. Tenslotte gingen we van Jaipur naar Bombay, weer terug naar St. Catherine's Home

We hebben een hoop gezien. Het is goed om even stil te staan bij hoe ze leven in India. 't Is zo anders! Toch voelde ik me er geen vreemde, hoewel ik dat wel ben. Ik vond het fijn om mijn geboorteland van zo dichtbij te ervaren.

Voor pa en ma was deze reis ook een grote belevenis die ze nooit zullen vergeten. We hebben het er echt fijn gehad. India is zeer fascinerend.

Wat een lange brief, hè? Ik heb in het kort een beetje over onze reis verteld, maar ik kan wel blijven schrijven.

Nu zit ik weer op school en moet weer wennen aan de dagelijkse sleur hier in Nederland. Ik kan mijn aandacht er nog niet zo goed bijhouden. Als ik op school zit denk ik aan India. Zit ik in de bus dan denk ik aan India. Ga ik eten dan denk ik ook weer aan India. Wanneer ik ga slapen denk ik aan India. Al met al, ik hou van India.

Het heeft een grote indruk op mij gemaakt. Ik ben zeer tevreden over de reis. Door de dingen die ik heb gezien, heb ik nu een duidelijk beeld van India gekregen en dit wil ik graag houden. Ik wil het geen moment uit het oog verliezen. Het is een waardevolle ervaring.

Nu, Zuster Anandi, u ziet : Maya heeft een hoop te vertellen. Het leek me daarom wel leuk om de dia's te laten zien. Papa wil graag naar Luik komen. Als u tijd heeft en u wilt ze graag zien, dan moeten we maar eens gauw afspreken.

Nu ga ik slapen en dromen over dinosaurussen en olifanten.

De groeten aan iedereen. Veel liefs.

Maya

DANK U! MERCI! VIELEN DANK! THANK YOU!

ONZE PROJEKTEN IN UITVOERING :

ANDHERI : St. Catherine's Home
MATIGARA : Jesu Ashram
BYCULLA : St. Josephs' Home & Nursery
CALCUTTA : Home St. Vincent
BARUJIPUR : peterschap
ZANKHAV : dispensarium
BAKROL en ALONJ : begeleiding van 100 schoolgaande kinderen.
GUNTUR : Bouw van 3 schoolpaviljoenen + wedde van
12 onderwijzers.
RAIPUR : steun aan een sociaal project in de dorpen.
BANDRA : St. Josephs' Convent (peterschap)
SINGHORA : Hospitaal en peterschap + hulp aan Indische families.

uw steun in 1993 : 1.560.750 frank

Dankzij uw giften, uw aankopen in onze Indische winkel en uw deelname aan onze activiteiten!

Eén ontvangen frank = Eén gestorte frank

Onze werkingskosten zijn praktisch nul. Daarom kunnen uw giften integraal aan India worden overgemaakt, ter plaatse, in de handen van degenen die de noden kennen en die het geld op de beste manier gebruiken. Wij ontvangen talrijke dankbrieven. Onze hulp laat de Homes toe in het allernoodzakelijkste voor de kinderen te voorzien.

fiscale attesten

In februari 1994 laten wij u de fiscale attesten worden die u zullen toelaten uw giften af te trekken van uw belastbaar inkomen 93 (aanslagjaar 94). Minimum bedrag : 1000 frank per jaar, in één of meerdere stortingen.

Indien u problemen of vragen hebt wendt u zich tot onze penningmeester :

R. MARTIN

Rue du 8 mai, 5/B

4680 DUPEYE

Tel. : 041/64.54.19

